

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

13 septembrie 2018*

„Trimitere preliminară – Apropierea legislațiilor – Directiva 2013/36/UE – Articolul 53 alineatul (1) – Obligația de a păstra secretul profesional, care revine autorităților naționale de supraveghere prudencială a instituțiilor de credit – Instituție de credit care se află în lichidare forțată – Divulgare a unor informații confidențiale în cadrul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale”

În cauza C-594/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia), prin decizia din 29 septembrie 2016, primită de Curte la 23 noiembrie 2016, în procedura

Enzo Buccioni

împotriva

Banca d'Italia,

cu participarea:

Banca Network Investimenti SpA, în lichidare,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça (raportor), președinte de cameră, domnii E. Levits și A. Borg Barthet, doamna M. Berger și domnul F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul R. Schiano, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 martie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Buccioni, de N. Paoletti, de A. Mari și de G. Paoletti, avocați;
- pentru Banca d'Italia, de S. Ceci, de M. Marcucci și de N. de Giorgi, avocați;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de P. Gentili, avvocato dello Stato;

* Limba de procedură: italiana.

- pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo și de L. Barroso, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de V. Di Bucci, de J. Baquero Cruz, de K.-Ph. Wojcik și de A. Steiblyté, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 iunie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Enzo Buccioni, pe de o parte, și Banca d'Italia (denumită în continuare „BdI”), pe de altă parte, în legătură cu decizia acesteia din urmă de a-i refuza accesul la anumite documente privind Banca Network Investimenti Spa (denumită în continuare „BNI”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (2), (5), (6) și (15) ale Directivei 2013/36 au următorul cuprins:

„(2) [...] Obiectivul principal și obiectul prezentei directive este de a coordona dispozițiile naționale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, modalitățile de guvernanță și cadrul lor de supraveghere. [...]

[...]

(5) Prezenta directivă ar trebui să constituie instrumentul esențial pentru instituirea pieței interne, atât din punctul de vedere al libertății de stabilire, cât și al libertății de a presta servicii financiare, în domeniul de activitate al instituțiilor de credit.

(6) Funcționarea armonioasă a pieței interne necesită nu numai norme juridice, ci și o cooperare strânsă și regulată și o convergență semnificativ mărită a practicilor de reglementare și de supraveghere dintre autoritățile competente ale statelor membre.

[...]

(15) Trebuie realizată o armonizare care să fie necesară și suficientă pentru a asigura recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de supraveghere prudențială, făcând astfel posibilă acordarea unei licențe unice recunoscute în întreaga Uniune și aplicarea principiului supravegherii prudențiale în statul membru de origine.”

- 4 Potrivit dispozițiilor articolului 4 din această directivă, intitulat „Desemnarea și atribuțiile autorităților competente”:

„[...]”

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente monitorizează activitățile instituțiilor [...] pentru a verifica respectarea dispozițiilor prezentei directive și ale Regulamentului (UE) [nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1)].

(3) Statele membre se asigură că sunt instituite măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a verifica respectarea de către instituții [...] a cerințelor menționate la alineatul (2), precum și să investigheze eventualele încălcări ale acestor cerințe.

[...]”

(5) Statele membre cer instituțiilor să comunice autorităților competente din statele membre de origine toate informațiile necesare pentru evaluarea conformității lor cu normele adoptate în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 575/2013. De asemenea, statele membre se asigură că mecanismele de control intern și procedurile administrative și contabile ale instituțiilor permit în orice moment verificarea conformității lor cu aceste norme.

[...]”

- 5 Articolul 6 din directiva menționată, intitulat „Cooperarea în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari”, prevede:

„În exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile competente iau în considerare convergența în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere în punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive și al Regulamentului [nr. 575/2013]. În acest scop, statele membre se asigură că:

- (a) autoritățile competente, ca părți la Sistemul european al supraveghetorilor financiari (SESF), cooperează în spiritul încrederii și al respectului deplin și reciproc, în special pentru a asigura circulația între ele și alte părți la SESF a unor informații pertinente și fiabile, în conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană;

[...]”

- 6 Articolul 50 din aceeași directivă, intitulat „Colaborarea privind supravegherea”, prevede la alineatul (1):

„Autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape la supravegherea activității instituțiilor de credit care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra acestor instituții, informații care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a lor, precum și toate informațiile care pot facilita monitorizarea instituțiilor, în special în ceea ce privește lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor mari, alți factori care pot influența riscul sistemic prezentat de instituție, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.”

- 7 Articolul 53 din Directiva 2013/36, intitulat „Secretul profesional”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii sau experții care au acționat în numele autorităților competente, sunt obligate să respecte secretul profesional.

Informațiile confidențiale pe care astfel de persoane, auditori sau experți le obțin în cursul îndeplinirii atribuțiilor lor pot fi divulgate numai sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât să nu se poată identifica instituțiile de credit individuale, fără a aduce însă atingere situațiilor care fac obiectul dreptului penal.

Cu toate acestea, în cazul în care o instituție a fost declarată în faliment sau se află în executare silită [a se citi «lichidare forțată»], informațiile confidențiale care nu se referă la părți terțe implicate în eforturile de salvare a instituției de credit respective pot fi divulgate în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale.”

- 8 Articolul 54 din această directivă se referă la „Utilizarea informațiilor confidențiale”.
- 9 Articolul 22 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63) privește procesul echitabil pentru adoptarea deciziilor Băncii Centrale Europene (BCE) în materie de supraveghere, în timp ce articolul 27 din acest regulament se referă la obligația de a păstra secretul profesional, care revine membrilor Consiliului de supraveghere, personalului BCE, precum și personalului detașat de statele membre participante care îndeplinesc sarcini de supraveghere, și la schimbul de informații dintre BCE și autoritățile și organele naționale sau ale Uniunii.

Dreptul italian

- 10 Articolul 22 din legge n. 241 – recante nuove norme in materia di procedimento amministrativo e di diritto di accesso ai documenti amministrativi (Legea nr. 241 privind noile dispoziții referitoare la procedura administrativă și la dreptul de acces la documentele administrative) din 7 august 1990, cu modificările ulterioare, intitulat „Definiții și principii în materie de acces”, prevede la alineatele 2 și 3:

„2. Având în vedere importanța obiectivelor sale de interes public, dreptul de acces la documentele administrative constituie un principiu general al activității administrative, care are ca scop promovarea participării și asigurarea caracterului imparțial și transparent al acesteia.

3. Toate documentele administrative sunt accesibile, cu excepția celor menționate la articolul 24 alineatele (1), (2), (3), (5) și (6).”

- 11 Articolul 24 din această lege, cu modificările ulterioare, intitulat „Excepții de la dreptul de acces”, prevede:

„1. Dreptul de acces nu se acordă:

- a) în ceea ce privește documentele care fac obiectul secretului de stat în sensul Legii nr. 801 din 24 octombrie 1977, astfel cum a fost modificată ulterior, precum și în ceea ce privește informațiile secrete sau interdicțiile de divulgare prevăzute în mod expres de lege, de regulamentele administrative menționate la alineatul 6, precum și de autoritățile publice prevăzute la alineatul 2 al prezentului articol;

[...]

3. Nu sunt admisibile cererile de acces care vizează un control general al activității administrațiilor publice.

[...]

7. Cu toate acestea, solicitanților trebuie să li se acorde accesul la documentele administrative a căror cunoaștere este necesară pentru apărarea și pentru protejarea propriilor interese juridice. [...]"

- 12 Articolul 7 din decreto legislativo n. 385 – recante il testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (Decretul legislativ nr. 385 privind Textul unic al legilor în materie bancară și de credite) din 1 septembrie 1993, cu modificările ulterioare, intitulat „Secretul profesional și cooperarea între autorități”, prevede la alineatul 1:

„Toate informațiile și datele de care dispune [BdI] ca urmare a activităților sale de supraveghere sunt protejate de secretul profesional, inclusiv în raportul cu autoritățile publice, cu excepția ministrului Economiei și Finanțelor, care prezidează CICR [Comitato interministeriale per il credito e il risparmio (Comitetul interministerial pentru credite și economii)]. Secretul nu este opozabil autorității judiciare în cazul în care informațiile solicitate sunt necesare pentru investigații sau pentru proceduri legate de încălcări sancționate penal.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 13 După cum reiese din elementele de care dispune Curtea, domnul Buccioni este, din anul 2004, titularul unui cont curent deschis la o instituție de credit, și anume la BNI. La 5 august 2012, soldul acestui cont se ridică la 181 325,31 euro. Instanța de trimitere arată că, întrucât această instituție era supusă unei proceduri de lichidare forțată, deponentului respectiv i-a fost rambursată doar suma de 100 000 de euro de către Fondo interbancario di tutela dei depositi (Fondul interbancar de garantare a depozitelor).
- 14 Domnul Buccioni consideră că există fapte susceptibile să atragă răspunderea atât a BdI, cât și a BNI pentru pierderile financiare suferite. Cu scopul de a obține informații suplimentare pentru a aprecia oportunitatea introducerii unei acțiuni în justiție, domnul Buccioni a solicitat BdI, la 3 aprilie 2015, divulgarea mai multor documente care se raportau la supravegherea BNI.
- 15 Prin decizia din 20 mai 2015, BdI a respins în parte această cerere, pentru motivul, printre altele, că anumite documente a căror divulgare era cerută conțineau informații confidențiale, acoperite de obligația de a păstra secretul profesional care îi revenea, că cererea menționată nu era suficient de precisă sau că aceasta privea documente lipsite de interes pentru solicitant.
- 16 Domnul Buccioni a introdus la Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Tribunalul Administrativ Regional din Lazio, Italia) o acțiune având ca obiect anularea acestei decizii. Prin hotărârea din 2 decembrie 2015, instanța sesizată a respins acțiunea.
- 17 Domnul Buccioni a formulat apel împotriva acestei hotărâri la Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia). În această privință, el arată în special că instanța de prim grad de jurisdicție nu a respectat articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36, întrucât, având în vedere că BNI era supusă lichidării forțate, obligația de a păstra secretul profesional care îi revenea BdI nu mai era aplicabilă. În schimb, BdI susține că, în conformitate cu o dispoziția menționată, divulgarea unor informații confidențiale privind o instituție de credit supusă unei proceduri de lichidare forțată presupune ca solicitantul să fi introdus în prealabil o acțiune în instanță civilă sau comercială.

18 În aceste condiții, Consiglio di Stato (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Principiul transparenței, enunțat în mod clar la articolul 15 TFUE, prin obiectivul său imperativ general, în măsura în care este interpretat în sensul că (acest principiu) poate fi reglementat prin instrumentele de reglementare sau echivalente prevăzute la alineatul (3) al acestui articol, al căror conținut ar putea fi manifestarea unei marje de apreciere excesiv de extinse și lipsite de temei juridic constând într-un izvor superior de drept european în ceea ce privește prestabilirea necesară a unor principii minime de la care să nu se poată deroga, este contrar unei astfel de înțelegeri limitative în domeniul reglementării europene în materia funcțiilor de supraveghere a instituțiilor de credit, care ar ajunge să vizioneze de conținut același principiu al transparenței, inclusiv în ipotezele în care interesul privind accesul este legat de interese esențiale ale solicitantului vădit de aceeași natură cu cele exceptate, în sens favorabil, de la ipotezele limitative din domeniu?
- 2) Ca urmare, articolul 22 alineatul (2), precum și articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 trebuie interpretate ca ipoteze neexceptionale de derogare de la inaccesibilitatea documentelor sau, mai degrabă, ca norme care trebuie interpretate potrivit finalității mai ample a articolului 15 TFUE și, ca atare, legate de un principiu normativ general al dreptului Uniunii, potrivit căruia accesul nu poate fi restrâns, în temeiul unei evaluări comparative rezonabile și proporționale între cerințele sectorului de creditare și interesele fundamentale ale depunătorilor afectați de o situație de *burden sharing*, în considerarea împrejurărilor relevante obținute de o autoritate de supraveghere care prezintă caracteristici organizaționale și competențe în domeniu analoage celor ale BCE?
- 3) Prin urmare, având în vedere articolul 53 din Directiva 2013/36 și normele din ordinea juridică națională conforme cu această dispoziție, articolul 53 menționat trebuie conciliat cu cadrul celorlalte norme și principii ale dreptului european enunțate [în prima întrebare], în sensul că accesul poate fi permis, în cazul unei cereri în acest sens adresate ulterior supunerii instituției bancare la procedura de lichidare forțată, inclusiv atunci când solicitantul nu formulează cerere de acces exclusiv în cursul unor acțiuni în instanță civile sau comerciale efectiv inițiate pentru protecția unor interese patrimoniale prejudiciate ca urmare a supunerii instituției bancare la procedura de lichidare forțată, ci și în cazul în care solicitantul respectiv, tocmai în scopul de a verifica dacă astfel de acțiuni civile sau comerciale pot fi efectiv introduse, sesizează anterior acestora o instanță judecătorească abilitată de statul național să asigure protecția dreptului de acces și a dreptului la transparență tocmai în considerarea protecției depline a dreptului la apărare și a dreptului la acțiune, cu privire în mod specific la cererea unui depunător care a suportat deja efectele situației de *burden sharing* în cadrul unei proceduri de soluționare a insolvenței instituției de credit la care își depusese economiile?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 19 Prin intermediul întrebărilor preliminare, care trebuie să fie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36 coroborat atât cu articolul 15 TFUE, cât și cu articolul 22 alineatul (2) și cu articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 trebuie să fie interpretat în sensul că se opune divulgării unor informații confidențiale de către autoritățile competente ale statelor membre unei persoane care face o cerere în acest sens, pentru a putea introduce o acțiune în instanță civilă sau comercială având ca obiect protecția intereselor patrimoniale care i-ar fi fost afectate în urma lichidării forțate a unei instituții de credit.
- 20 Trebuie observat, în măsura în care instanța de trimitere vizează de asemenea atât articolul 15 TFUE, cât și articolul 22 alineatul (2) și articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013, că interpretarea acestor dispoziții, din al căror mod de redactare rezultă cu claritate că nu se adresează

autorităților competente ale statelor membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2017, Comisia/Breyer, C-213/15 P, EU:C:2017:563, punctele 51 și 52), este lipsită de relevanță în cauza principală, care are ca obiect o cerere de acces la documente aflate în posesia Bdl.

- 21 Pentru a răspunde la întrebările adresate, trebuie arătat, mai întâi, că din considerentul (2) al Directivei 2013/36 reiese că aceasta urmărește în principal să coordoneze dispozițiile naționale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, modalitățile de guvernare și cadrul lor de supraveghere.
- 22 În plus, după cum reiese din considerentele (5) și (6), Directiva 2013/36 ar trebui să constituie instrumentul esențial pentru instituirea pieței interne în domeniul de activitate al instituțiilor de credit, a cărei funcționare armonioasă necesită nu numai norme juridice, ci și o cooperare strânsă și regulată și o convergență semnificativ mărită a practicilor de reglementare și de supraveghere dintre autoritățile competente.
- 23 Din considerentul (15) al aceleiași directive mai rezultă că aceasta urmărește să atingă gradul de armonizare necesar și suficient pentru a asigura recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de supraveghere prudentială, făcând astfel posibilă acordarea unei licențe unice recunoscute în întreaga Uniune și aplicarea principiului supravegherii prudenciale în statul membru de origine.
- 24 În acest scop, articolul 4 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/36 prevede că statele membre se asigură atât că autoritățile competente monitorizează activitățile instituțiilor de credit pentru a verifica respectarea dispozițiilor acestei directive, cât și că sunt instituite măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a verifica respectarea de către instituțiile menționate a acestor dispoziții. Potrivit alineatului (5) al acestui articol 4, statele membre cer instituțiilor de credit printre altele să comunice autorităților competente din statele membre de origine toate informațiile necesare pentru evaluarea conformității lor cu normele adoptate în temeiul Directivei 2013/36.
- 25 În plus, articolul 6 litera (a) din această directivă prevede că statele membre se asigură că autoritățile competente cooperează în spiritul încrederii și al respectului deplin și reciproc, în special pentru a asigura circulația între autoritățile respective și alte părți la SESF a unor informații pertinente și fiabile, în conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) TUE.
- 26 Pe de altă parte, potrivit articolului 50 alineatul (1) din directiva menționată, pentru a supraveghea activitatea instituțiilor de credit care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central, autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra acestor instituții, informații care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a lor, precum și toate informațiile care pot facilita monitorizarea instituțiilor respective, în special în ceea ce privește lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor mari, alți factori care pot influența riscul sistemic prezentat de instituție, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.
- 27 Punerea în aplicare eficientă a regimului de supraveghere prudentială a instituțiilor de credit pe care legiuitorul Uniunii l-a instituit prin adoptarea Directivei 2013/36, întemeiat pe o supraveghere exercitată în interiorul unui stat membru și pe schimbul de informații dintre autoritățile competente din mai multe state membre, astfel cum este descris succint la punctele precedente, impune ca atât instituțiile de credit supravegheate, cât și autoritățile competente să poată să fie sigure că informațiile confidențiale oferite își vor păstra, în principiu, caracterul confidențial (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 31).

- 28 Astfel, lipsa unei asemenea încrederi ar fi de natură să compromită transmiterea fără piedici a informațiilor confidențiale necesare pentru exercitarea supravegherii prudentiale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 32).
- 29 Așadar, articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36 impune, ca normă generală, o obligație de a păstra secretul profesional pentru a proteja nu doar interesele specifice ale instituțiilor de credit vizate în mod direct, ci și interesul general legat în special de stabilitatea sistemului financiar în cadrul Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 33).
- 30 În sfârșit, cazurile specifice în care principiul general de interdicere a divulgării informațiilor confidențiale deținute de autoritățile competente – prevăzut la articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36 – nu împiedică, în mod excepțional, transmiterea sau utilizarea lor sunt enunțate în mod exhaustiv în această directivă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 38).
- 31 În speță, trebuie arătat că articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36 prevede, în al treilea paragraf, că, „în cazul în care o instituție a fost declarată în faliment sau se află în executare silită [a se citi «lichidare forțată»], informațiile confidențiale care nu se referă la părți terțe implicate în eforturile de salvare a instituției de credit respective pot fi divulgate în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale”.
- 32 După cum a arătat în esență avocatul general la punctele 79-81 din concluzii, prin această dispoziție, legiuitorul Uniunii a intenționat să permită autorității competente să divulge numai persoanelor vizate în mod direct de faliment sau de lichidarea forțată a instituției de credit informații confidențiale care nu se referă la părțile terțe implicate în eforturile de salvare a acestei instituții, în scopul utilizării lor în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale, sub controlul instanțelor competente.
- 33 Or, ținând seama de considerațiile care precedă, nu se poate deduce nici din modul de redactare a articolului 53 alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2013/36, nici din contextul în care se înscrie această dispoziție și nici din obiectivele urmărite prin normele conținute în directiva menționată în materie de secret profesional că informațiile confidențiale referitoare la o instituție de credit care a fost declarată în stare de faliment sau care este în lichidare forțată nu pot fi divulgate decât în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale deja introduse.
- 34 Într-un caz precum cel din litigiul principal, divulgarea acestor informații cu ocazia unei proceduri care prezintă caracter administrativ potrivit dreptului național este în măsură să garanteze, chiar înaintea declanșării unei acțiuni în instanță civilă sau comercială, cerințele prezentate la punctul 32 din prezenta hotărâre și, așadar, efectul util al obligației de a păstra secretul profesional stabilite la articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36.
- 35 În acest context, s-ar aduce atingere cerințelor de bună administrare a justiției dacă solicitantul ar fi constrâns să introducă o acțiune în instanță civilă sau comercială cu scopul de a obține accesul la informațiile confidențiale aflate în posesia autorităților competente.
- 36 Pe de altă parte, această interpretare nu este repusă în discuție de considerațiile cuprinse la punctul 39 din Hotărârea din 12 noiembrie 2014, Altmann și alții (C-140/13, EU:C:2014:2362), potrivit cărora litigiul în discuție în cauza în care a fost pronunțată această hotărâre nu se înscria în cadrul unor proceduri civile sau comerciale inițiate de persoane care au solicitat accesul la informații confidențiale privind o întreprindere de investiții care era în lichidare judiciară. Astfel, în Hotărârea din 12 noiembrie 2014, Altmann și alții (C-140/13, EU:C:2014:2362), nu s-a solicitat Curții să răspundă la întrebarea care face obiectul prezentei proceduri, din moment ce această hotărâre viza interpretarea Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a

Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO 2004, L 145 p. 1, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 247), într-un context caracterizat printr-o situație de fapt și procedurală la nivel național diferită de cea din cauza principală. Pentru acest motiv, interpretarea articolului 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36 nu poate fi efectuată în raport cu motivul care figurează la punctul 39 din hotărârea menționată, după cum a arătat în esență avocatul general la punctele 50 și 52 din concluzii.

- 37 Cu toate acestea, în conformitate cu o jurisprudență consacrată, trebuie să se rețină o interpretare strictă a derogărilor, prevăzute de Directiva 2013/36, de la interdicția generală de a divulga informații confidențiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 aprilie 2010, Comisia/Regatul Unit, C-346/08, EU:C:2010:213, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 38 În consecință, este necesar să se considere că posibilitatea de a înlătura obligația de a păstra secretul profesional, în temeiul articolului 53 alineatul (1) al treilea paragraf din directiva menționată, impune ca cererea de divulgare să se refere la informații despre care solicitantul prezintă indicii precizi și concordante care permit să se presupună în mod plauzibil că sunt relevante pentru o acțiune în instanță civilă sau comercială pendinte sau care urmează a fi introdusă, al cărei obiect trebuie să fie concret identificat de solicitant și în afara căreia informațiile în discuție nu pot fi utilizate.
- 39 Autorităților și instanțelor competente le revine, în orice ipoteză, sarcina de a pune în balanță interesul solicitantului de a dispune de informațiile în discuție și interesele legate de păstrarea confidențialității acestor informații acoperite de obligația de a păstra secretul profesional, înainte de a divulga fiecare dintre informațiile confidențiale solicitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, punctele 51 și 52, precum și jurisprudența citată).
- 40 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36 trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune divulgării unor informații confidențiale de către autoritățile competente ale statelor membre unei persoane care face o cerere în acest sens, pentru a putea introduce o acțiune în instanță civilă sau comercială având ca obiect protecția unor interese patrimoniale care i-ar fi fost afectate în urma lichidării forțate a unei instituții de credit. Cu toate acestea, cererea de divulgare trebuie să se refere la informații despre care solicitantul prezintă indicii precizi și concordante care permit să se presupună în mod plauzibil că sunt relevante pentru o acțiune în instanță civilă sau comercială, al cărei obiect trebuie să fie concret identificat de solicitant și în afara căreia informațiile în discuție nu pot fi utilizate. Autorităților și instanțelor competente le revine sarcina de a pune în balanță interesul solicitantului de a dispune de informațiile în discuție și interesele legate de păstrarea confidențialității informațiilor acoperite de obligația de a păstra secretul profesional, înainte de a divulga fiecare dintre informațiile confidențiale solicitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 41 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune divulgării unor informații confidențiale de către autoritățile competente

ale statelor membre unei persoane care face o cerere în acest sens, pentru a putea introduce o acțiune în instanță civilă sau comercială având ca obiect protecția intereselor patrimoniale care i-ar fi fost afectate în urma lichidării forțate a unei instituții de credit. Cu toate acestea, cererea de divulgare trebuie să se refere la informații despre care solicitantul prezintă indicii precise și concordante care permit să se presupună în mod plauzibil că sunt relevante pentru o acțiune în instanță civilă sau comercială, al cărei obiect trebuie să fie concret identificat de solicitant și în afara căreia informațiile în discuție nu pot fi utilizate. Autorităților și instanțelor competente le revine sarcina de a pune în balanță interesul solicitantului de a dispune de informațiile în discuție și interesele legate de păstrarea confidențialității informațiilor acoperite de obligația de a păstra secretul profesional, înainte de a divulga fiecare dintre informațiile confidențiale solicitate.

Semnături